

som det maaske er vanskeligt at finde den rette Betegnelse paa —, jeg tror, han fra denne Plads en Gang blev betegnet som Overminister, men det er dog vist ikke rigtigt her at tale om et Over- og Underordningsforhold, man maatte vel snarere her tale om at staa for og bag. I sin Tid kaldtes den franske Statsmand Richelieu „den røde Eminence“, han havde en Raadgiver, der var hans højre Haand, og som mange mente var den egentlige styrende i Staten, Pater Joseph, der kaldtes „den graa Eminence“. Altsaa vor hjemlige røde og graa Eminence har i dette Tilfælde ikke kunnet faa Rederne til at makké ret, og navnlig synes det at være gaaet ud over den højtærede Indenrigsminister. Vi ser ham komme anstigende fra disse Forhandlinger ganske som hin klassiske Figur i Oehlschlägers Æventyrspil med Bulen i Panden og klage sin Nød: Tal ikke mer om Solen, jeg har en Bule her i min Pande, som er af mere Vigtighed end den. Det er overhovedet først og fremmest Bulen, der er af Vigtighed i denne Sag. Den højtærede Indenrigsminister synes at svæve i den Misforstaaelse, at han har faaet denne Bule ved Sammenstødet med Rederne. Men det er ikke saa, thi Rederne er i Virkeligheden højest elskværdige og medgørlige Mennesker. Nej, naar han har faaet denne Bule i Panden, er det, fordi han har løbet den imod en Mur, ikke mod Rederne, men imod Kendsgerningens Mur, Umuligheden af at gennemføre Fragtreguleringen paa de Maader, han har antydet.

Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) har allerede peget paa det Forhold, at der ikke har været angivet fra den Side, hvorfra det burde være sket, en Plan, hvorefter der virkelig kunde handles. Den højtærede Indenrigsminister er kommet ind paa at løse alle Vanskeligheder ved et Pennestrøg, ved et: „Dette skal være Troja“. Hans Love bliver mere og mere en Slags Anvisning paa, hvordan den og den Sag skal løses. Han dekretterer, at den skal løses, kaster den i Hovedet paa Rigsdagen eller de ulykkelige Embedsmænd i Indenrigsministeriet. Man faar kun Recepten, men lave Medicinen maa henholdsvis Rigsdagen eller Embedsmændene i Indenrigsministeriet. Men i dette Tilfælde er Sagen den, at selv om man nu vilde overlade det til ministerielle Embedsmænd, vilde det neppe være muligt for klumpede og blækkede Bureaukratfingre at faa redet Traadene ud i det kunstfærdige Væv, som Skibsfartens Anliggender

paa Grund af hele dens internationale Karakter nu en Gang danner.

Det er altsaa derunder disse Forslag har lidt. Det er derfor, man ikke er kommet til nogen Overenskomst og ikke har faaet nogen frivillig Ordning, og i sin Fortrydelse over, at han har mødt Modstand, præsenterer nu den højtærede Indenrigsminister os dette Lovforslag. Men samtidig skiftevis trygler og truer han Rederne til at forhandle med sig. Hans Tale i Lørdags var lige saa lang, som den var mager, og naar man vilde spørge, hvad der da var „der langen Rede kurzer Sinn“, maa man svare, at Meningen sikkert fandtes i den Anvisning til de to Partier, som ikke netop kunde være begejstrede for hans Lovforslag, at de dog endelig ikke maatte faa Rederne til at gaa bort fra det, som var det naturlige, nemlig at vende tilbage, kysse Naadigherrens Haand og søge at slippe med en eller anden Ordning ad Forhandlingens Vej. Naar man har gjort sig denne psykologiske Aarsagssammenhæng klar, kommer man til en mildere Bedømmelse af Lovforslagets mange Uhyrligheder. Naar det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) slog tre Kors for sig over, at man her i Begyndelsen af det 20de Aarhundrede kunde foreslaa en Brutto-Beskatning, undrer man sig egentlig ikke derover, saa snart man faar Øje for, at her slet ikke er Tale om Skatter i og for sig, men snarere om en Art Straffebøder for Opsætsighed, ja, endnu snarere om en Art Dagmulkter, som Rederne skal komme til at staa under, indtil de behager at bøje sig for den højtærede Indenrigsminister.

For saa vidt havde det ærede Medlem fra Æbeltoft siden i sin Tale fat i den rigtige Ende, som han sammenlignede det nuværende Styres Lighed med Frederik den Sjettes. Ja, det er netop saaledes, at det nuværende Ministerium, der, som bekendt, er „Frihedsherolder paa Valgtribuner“, dog, saa snart de føler Taburetten under Sædet, faar en besynderlig — navnlig for en radikal besynderlig — Lyst til at regulere, administrere, tyrannisere. De skal have Næsen ind i alle Anliggender, og de helmer ikke, før hele Erhvervslivet er kommet under deres Bestyrelse. Hele denne Maade at optræde paa har hos den ærede Ordfører for Venstre her i Tinget genkaldt Erindringsbilledet af Frederik den Sjette. For mig har det været naturligt at tænke paa den Tid, da Frederik den Sjette var Kronprins, fordi det var et Tidsafsnit, der meget lignede det